ชื่อเรื่อง ขอบใจจริงๆ

เจ้าของผลงาน นางนิตยา งามคุณ หน่วยบริการรักษาด้วยไฟฟ้า

เช้าวันหนึ่ง ณ หน่วยบริการรักษาด้วยไฟฟ้า ในห้องเตรียมการรักษาด้วยไฟฟ้า ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังเตรียมความพร้อมด้านร่างกายแก่ผู้ป่วยเพื่อเตรียมทำการบำบัดรักษาด้วยไฟฟ้า เจ้าหน้าที่จากตึกศรีตรังได้พาผู้ป่วยหญิงเดินมาเป็นทิวแถวเข้ามาในห้อง สายตาของข้าพเจ้าได้ไปสะดุดที่ผู้ป่วยหญิงรูปร่างสูงใหญ่ ผิวดำแดง ผมยุ่งเหยิง เดินตัวที่อๆ น้ำลายไหลยืด ได้ยกมือขึ้นทักทายด้วยเสียงอันดัง " สวัสดีค่ะ คุณหมอ " แต่น้ำเสียงที่ได้ยินนั้นไม่ชัดเจน เพราะลิ้นแข็ง ซึ่งเกิดจากฤทธิ์ข้างเคียงของยาที่รักษาโรคทางจิตเวช ผู้ป่วยหญิงรายนี้ได้ทำการรักษาด้วยไฟฟ้าเนื่องจากมีพฤติกรรมก้าวร้าว เมื่อได้ยาทางจิตจำนวนมาก ทำให้เกิดอาการตัวแข็ง ลิ้นแข็ง น้ำลายไหลยืด ก่อให้เกิดความไม่สุขสบายแก่ตัวผู้ป่วยเอง ต่อมาแพทย์ได้มีคำสั่งให้รักษาด้วยไฟฟ้าทั้งหมด 6 ครั้ง โดยเริ่มรักษาครั้งแรกเมื่อ 26 มิถุนายน 2556 ทุกครั้งที่มาถึงห้องบำบัดรักษาทุกคนจะได้ยินเสียงทักทายที่ดังจากเธอผู้นี้ตลอดมา คำพูดประจำที่จะได้ยิน " สวัสดีค่ะ คนตัวใหญ่พูดเสียงดัง " แล้วตามด้วยเสียงหัวเราะเหมือนคนอารมณ์ดี ทุกครั้งที่มาเธอผู้นี้จะให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีตลอด หลังรักษาครั้งที่ 1 และ 2 ผ่านไป อาการคงเดิม ในช่วงบ่ายหลังทำการบำบัดรักษาด้วยไฟฟ้าครั้งที่ 3 เจ้าหน้าที่หน่วยบริการรักษาด้วยไฟฟ้าได้ไปตรวจเยี่ยมพบผู้ป่วยช่วยกวาดใบไม้ ไม่มีภาวะแทรกซ้อนหลังการบำบัดด้วยไฟฟ้า และอาการฤทธิ์ข้างเคียงของยาลดลง การเดินคล่องตัวขึ้น น้ำลายลดลง และในเช้าวันที่ 8 ก.ค.2556 ซึ่งเป็นวันครบการรักษาของเธอผู้นี้ เมื่อประตูห้องบำบัดเปิด เจ้าหน้าที่ทุกคนได้ยินเสียง " รักษาครั้งสุดท้ายแล้ว พ่อมารอรับแล้ว ดีใจจัง " ทั้งน้ำเสียงและสีหน้า ท่าทางที่บ่งบอกถึงความดีใจเหมือนเด็กน้อยดีใจที่มีผู้ปกครองมารับกลับบ้านหลังเลิกเรียน เห็นแล้วรู้สึกดีใจไปด้วย ซึ่งเมื่อย้อนกลับไปในช่วงหนึ่งสัปดาห์ก่อนนั้นแล้วช่างแตกต่างกันเหลือเกิน ทั้งที่เมื่อก่อนนั้นเธอเดินตัวที่อๆ น้ำลายไหลยืด พูดรัว ลิ้นแข็ง มีพฤติกรรมที่วุ่นวาย แต่หลังจากได้รับการรักษาด้วยไฟฟ้าไปแล้ว ทำให้อาการเหล่านั้นหายไป ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกยินดีกับครอบครัว และชุมชนของผู้ป่วยรายนี้ที่ได้รับเธอกลับไปในสู่ครอบครัวและสังคมอีกสภาพหนึ่งที่สามารถช่วยเหลือตัวเอง และทั้งช่วยเหลือคนรอบข้างได้ การเปลี่ยนแปลงของเธอผู้นี้เป็นเสหมือนหนึ่งกำลังใจที่ทำให้ข้าพเจ้ามีกำลังใจที่จะทำงานต่อไป ถึงแม้บางครั้งเราจะรู้สึกบาปก็ตามแต่เพื่อให้ผู้ป่วยของเราอาการสงบ สังคมยอมรับ เราก็ต้องทำต่อไป ขอบใจนะ.....สมใจ.....

ขอบใจจริงๆ